

לקיצבות ילדים. הצעת בן-שחר קבעה כי יינתנו קיצבות של 200 לירות לכל ילד, החל מן השלישי והלאה, לכל המשפחות, ולשני הילדים הראשונים — קיצבה של מאה לירות לילד.

האוצר ונציגי העבודה בוועדת הכספים התנגדו לסעיף זה, כי הוא תבטיח שגם משפחות ערביות מרובות ילדים תקבלו קיצבות. נציגי העבודה הציעו אז תימרון של הונאה. כפי שגילה העולם הזה (1972) כבר לפני שישה שבועות, נמצאה תחבולה מחוכמת: הקיצבה הממשלתית הורדה לסכום 125 ל"י לכל ילד החל בשלישי — אך כל משפחה יהודית תקבל עוד 87.50 ל"י לילד שלישי והלאה, באמצעות תלה של "קיצבת יוצאי-צבא". לקיצבה זו אין קשר אמיתי לצה"ל — כל יהודי

(המשך מעמוד 16)

המלצות בן-שחר כמות-שהן, כמיקשה אחת, ניצבת האמת. האוצר שינה את המיקשה האחת לטובת בעלי-ההון ולרעת השכירים, תוך התקנת סעיף גיועני, המפלה לרעה את האזרחים הערביים במדינה.

גיום הימין. הסעיף המרכזי של ועדת בן-שחר היה סעיף המיסוי על כלל ההון במדינה. הסעיף שלה קבע כי כל גוף המוכר נכס הוגי (מקרקעין או שטח-הון או כל צורה אחרת) ישלם על ההפרש שבין מחיר-הרכישה למחיר-המכירה מס קבוע בשיעור של 10%, ועוד מס של 60% על ההפרש שיווצר מניכוי עליית-המדד, בתקופה שבה החזיק בנכס מן ההפרש במחירי הקנייה והמכירה.

כאשר הגיע הסעיף לוועדת-הכספים של הכנסת, גייסו לעורתם מתנגדיו העיקריים, אנשי הליכוד ול"ע, את חברי המושבים ואגד, שזעקו על קיפוח השכיר הקטן החוסך, אחד מחברי המושבים זעק חמס על שיקחו ממנו את מחצית הרווח שלו ממכירת פרדס, שאותו קיבל במתנה ממינהל-מקרקעי-ישראל.

כאשר התברר כי יושב-ראש ועדת הכספים, ישראל קרגמן, חומק בעמדת הליכוד, דרש ח"כ אליעזר רונן שתהיה הכרעה של סיעת המערך בכנסת. הסיעה החליטה לייפות את כוח חברי סיעת המערך בוועדת-הכספים לקבוע עמדה. בין אלה היה רוב מתנגדי הצעת הליכוד ולתומכי

ח"כ בן-אהרון לא כדאי לפגוש —

הצעת בן-שחר, נוכח קרגמן כי יישאר במעט, והביא את השאלה להכרעת כל חברי הקואליציה בוועדת-הכספים. בהרכב זה תמכו בו אנשי המפלגה ול"ע, ונוצר רוב נגד החלטות בן-שחר.

כך החליטה ועדת-הכספים של הכנסת לשנות את החלטות בן-שחר בסעיף מרכזי ביותר, וקבעה כי מי שרכש את נכס ההון אחרי 1961 ישלם לפי הצעת בן-שחר, אך מי שרכשו קודם-לכן ישלם רק 15% מס על הרווח, ומהו ינכו אחוז אחד לכל שנה לאחר.

המשמעות המעשית של התיקון היא, שלפי החוק החדש ישלמו בעלי-הנכסים פחות מאשר לפי החוקים הקיימים. ההסתייגות העלימה, משום-מה עין, משינוי עקרוני זה, וכנסת לאמבץ בשאלות רכב וטלפונים, שהן שוליות לגבי חלוקת ההון בארץ.

חוקי-הגזע. שינוי אחר ב"מיקשה הזאת", המזכיר חוקי-גזע, נוגע לתשלומים

המורה והתלמיד: דיון וזביא טיבות השמורות עימו

עלוונה, מסתבר כי טענה זו היתה כנראה מבווימת לחלוטין. אחת אין להבין מדוע נזקק משרד-הביטחון לפרקליטון כה ממושך עד לחתימת החוזה עם החברה הזרה.

עד היום, שנה לאחר שצה"ל דרש בדחיפות את המיכליות, טרם הגיעה ארצה אפילו מיכלית אחת, מכל אותן 200 מיכליות שהוזמנו.

בחודשים האחרונים נודע לכמה בע"י מיפעלים בארץ לבניית מיכליות, כי רון להב עומד להזמין מחברת פרייאוף 100 מיכליות נוספות. הפעם הוא אפילו לא טרח לפנות תחילה אל היצרנים הישראליים.

ישראל אפרת, המנהל המסחרי של התעשייה האווירית בבאר שבע, העוסקת בין השאר בבניית מיכליות, הרים קול-צעקה. הוא אינו מבין מה המניע המסתתר מאחורי כוונתו סכומי-ענק במטבע זר, כאשר ניתן לייצר בארץ אותו ציוד עצמו.

תלונתו נשאה הפעם אופי מר במיוחד, על רקע העובדה שמיפעלו, כמיפעלים רבים אחרים, ייאלץ בקרוב לצמצם את הייצור ולפטר פועלים מיקצועיים.

מיפעל נוסף שרצה להיכנס לנושא זה היה מפעל ח'ג'ס בכרמיאל, המייצר מ"לם סטאטיים, שהתכוון לגזון את מוצריו ולייצר אף מיכליות-תדלוק. אך רון להב אינו מעוניין לעבוד עם מיפעלים ישראלים. רון להב דאג שמיליוני הלירות שהיו מיועדות לבניית המיכליות בארץ, יוסבו לדולרים, וכסף יקר יחובו בחו"ל על אובייקטים שניתן לייצרם בארץ.

השבוע נשדחה הזמנה נוספת ל"פרייאוף" בארצות-הברית.

מה

המניע?

היטותו של רון להב לסחור עם חברת פרייאוף נראתה מוזרה. הוא לא רק קשר את משרד-הביטחון עם חברה שהסתבכה בפלילים בצורה מכוערת, אלא אף גרם לכך שדווקא משרד-הביטחון יהיה זה שיתקשר עם חברה הקשורה בחברת הנפט עראמקו, ושאנה מוכנה לסחור, ישיי רות, עם ישראל.

כדי לברר נקודות סתומות אלה עד תום, פנינו אל ראש מנהל צבי אלון, והתכווננו להביא לתשרי מתאיבו את מדוא העובדות המצויות ביריגו. היינו מוכנים לתת הכי מוח שנושא יעבור בדיקה מדויקת, רקת, תוך בירור הצד שלו.

צבי אלון היה מוכן להיפגש עימנו, אך היפנה אותנו, בהתאם לתקנות משרד-הביטחון, אל דובר המישרד, נפתלי לבאי, כדי לקבל את אישורו לשיחה.

נפתלי לבאי, המפקד משכורת שמונה כדובר משרד-הביטחון, פיר רב למדא את תפקידו. בוודאי היו לו מניעים טובים לכך — הטעוניהם חקירה בשלש-עצמים.

חיפוי זה של משרד-הביטחון בהשראת שר-הביטחון שילמון פרס, על פרשה מדי הימה נוספת, מטיל אור על התיימרותו של פרס לבער את נגע השחיתות שפשה במישרדו מקריאליקרי.

פרס נשאר פרס. ושום דבר לא השתנה.

רון להב טוען כי הוא קיבל כיסוי לעיסקה מראש מינהל ההרכשה (מנה"ר) צבי אלון.

האמת היא שראש מנה"ר אינו יכול להיכנס לפרטי כל התקשרות. דיווחו של להב לראש המנה"ר לא היה מלא. הוא הבליע את העובדה כי החברה קשורה לחברת-הנפט עראמקו, ציין כי במועצת המנהלים של החברה יושב יהודי חם, ציוני המוכן לעזור לישראל.

אכן במועצת-המנהלים של החברה יושב יהודי בשם אלכסנדר, אדם הגון, פרוי ישראלי. הוא הצטרף לחברה כתוצאה

Fruehauf, 2 Aides Are Found Guilty Of Tax Fraud

Firm, Chairman, President Plotted to Evade Excise Duties, U.S. Judge Rules

By a WALL STREET JOURNAL Staff Reporter
DETROIT—Fruehauf Corp. and its two top officers criminally conspired to evade federal excise taxes over a 10-year period, a U.S. district judge ruled.

William E. Grace, chairman and formerly chief executive officer of the truck-trailer maker, and Robert D. Rowan, president and current chief executive officer, conspired to defraud the U.S. by "impeding, impairing, obstructing and defeating" Internal Revenue Service efforts to collect federal excise taxes between 1958 and 1968, Judge Thomas P. Thornton held.

Attorneys for Fruehauf and the two off-

הרשעת "מנהלי פרייאוף" — העלמה של מיליונים

ממיוזג בין חברת פרייאוף לבין חברה פרטית שנבלעה בתוכה. אותו אלכסנדר מהווה מיעוט מבוטל בקרב חברי ההנהלה, ועם כל רצונו הטוב, אין הוא יכול לשנות את מדיניותה המוצהרת של החברה, המער דיפה שיתוף-פעולה עם אינטרסים ערביים. על פני שיתוף-פעולה גלוי עם ישראל. כל מה שידע ראש מנה"ר על חברת פרייאוף הוא, כי במועצת-המנהלים שלה יושב יהודי חם. שאר הפרטים לא הגיעו כלל לידיעתו.

באמצע ינואר 1975 נחתם חוזה עם חברת פרייאוף. בחוזה זה התחייבה החברה לבנות ולספק לישראל, שלא בשמה, 200 מיכליות תדלוק.

קרוב לחמישה חודשים לפני מיום פירסום המיכרז ועד מועד התקשרות. בעוד בתי-החרושת ישראליים לא יכלו להתחייב בדבע את העבודה, כי נאמר להם שהי עבודה היא בעלת דרגת דחיפות

• קטע מוול סטריט ג'ורנל, על פסק-הדין המרשיע את המנהלים בהעלמת-מסים במשך 10 שנים.